

Alkuluennonnoista ja ryhmätyöstä

Oli kiinnostavaa saada herättäviä ajatuksia itsenäisen tehtävän suorittamisesta käytyjen luentojen ja studio vierailujen myötä. Pidin haasteesta, jonka tehtävänanto "building blocks" antoi. Miten olisi mahdollista saada aikaan orgaaninen ja elävä muoto samaa tekniikkaa hyödyntäen ja säilyttää samanaikaisesti kappaleen oma yksilöllinen sielukkuus kokonaisuudessa. Tajusin pian kuinka leikki-mielisesti kyseistä aihetta oli oikeastaan mahdollista lähestyä ja ottaa kokeellinen lähtökohta myös oman työskentelyn aloittamisen kanssa.

Soetsy Yang "The beauty of everyday things"

Muji-

Kiinnostuin tekstiä lukiessani pohtimaan omaa suhdettani kauneuteen ja mitä assosiaatioita tähän liitetään eri kulttuureihin heijasteisena. Yleensä tarinat ja eletty historia välittävät kappaleisiin erilaisen suhteen kuin pelkkä esteettinen ulkomuoto. Toisaalta pelkkä kappaleen ulkoinen olemus voi välittää oman tarinan jo itsessään. Olen omassa tekemisessä paljon kyseenalaistanut ja pohtinut intuitiivisuuden tekemisen merkitystä suunnittelussa ja kuinka aiempi kokemus pohja koetun maailman välillä muokkaa ajatustamme kauneuden käsityksestä. Lähdin pohtimaan Soetsy Yangin "The beauty of everyday things" -tekstin pohjalta kuinka paljon oma elinympäristö ohjaa ja muokkaa ajatustamme asioista jotka miellämme kauniiksi. Koen, että myös länsimaalaisessa kulttuurissa on alettu otettamaan elementtejä japanisesta kauneus ajatuksesta, jossa halutaan korostaa kappaleen omaa sielukkuutta. Tämä on havaittavissa muun muassa arkkitehtuurisessa rakentamisessa ja alueiden uudelleen rekonstruktioimisessa. "Uusvanhan" arvostuksen nouseminen ja rapautuneiden pintojen esiin tuominen on asia jota on myös länsimaissa alettu hiljalleen omaksumaan ja haluttu säilyttää.

Myös länsimaissa voi huomata tiettyihin alueisiin liittyviä historiallisia ja hengellisiä merkityksiä, jotka määrittävät alueiden uudelleen rakentamista. Helsingissä ulkona liikkeessäni olen monesti kävellyt Hakaniemen kivisen sillan ohi, jonka vanhat sodan aikaiset pommitukset voi huomata etenkin iltaisin jolloin silta on valaistu. Vaikka kyseinen ratkaisu voi itsessään olla esteettinen valinta välittää silta edelleen historiallista tapahtuman kulkua omalla olemuksellaan jälkien täyttämänä.

Huomasin luentojen myötä kiinnittäväni enemmän huomiota omaan ympäristööni ja yleisesti arkkitehtuuriin ilmeisiin, sekä rapautuneisiin pintoihin kävellessäni ulkoympäristössä. Omassa rapukäytävässäni oli avattu laastattu seinäpintama, joka paljasti tiilirakanteen tämän alta ja lähdin pohtimaan, kuinka saisin nostettua materian oman ominaisuuden esiin ja leikkiin tämän piilotetusta "sielusta", pinnasta jota emme näe.

Animismi- spirituaalinen ajatus, että luonnon elävillä elementeillä on oma sielunsa myös valmistetuilla huonekaluilla jotka on valmistettu luonnon raaka-aineista.

On mielenkiintoista todeta, kuinka tieto materiasta on muokannut myös käsitystäni saven luonteesta. Ennen painotin tekemistä pelkän käsillä rakentamisen voimin ja kappaleen kanssa fyysisessä vuorovaikutuksessa toimimiseen, mutta kerätyn tiedon myötä myös oma tapani kohdata savi ja lähestyä tätä on muuttunut huomattavasti voivani käyttää uusia metodeja tämän kanssa toimimiseen. Olen pohtinut, olenko lähes irtaantunut tämän kyseisen materiaalin välisestä yhteistyöstä ja vuorovaikutuksessa toimimisesta, kun olen hiljalleen siirtynyt valusaven käyttöön ja kipsimuottien valmistukseen, jolloin toiminnan välille on muodostunut jokin mekaaninen sidos joka ohjaa nyt tapaani mekaanisen luonteisesti. Kosketus materiasta ja tämän välisestä vuorovaikutuksesta toimimisesta kiinnostivat itseäni tutkimuksen lähtökohtana.

Kantava Maa

Tavoitteet:

- Elävän pinnan luominen
- Kangasmainen tekstuuri
- Sisältä työntyvä objekti, joka elää liikkeessä työntyvään muotoon nähden.

Mitä suunnittelijana usein pohdin on kysymys materiaalin omien ominaisuuksien kunnioittamisesta ja tämän välisen suhteen muodostamisesta. Sidoksen löytäminen ja tämän muistaminen tuntoais-tien välityksellä on elementti, joka kiinnosti minua "Kantava maa"-tekstiä lukiessani. Myös omassa työskentelyssäni pohdin saven kanssa toimimista ja kuinka tämä voi muodostua myös "maaperän ja käden välisestä yhteydestä". Miten arkipäiväisistä toiminnoista voi muotoutua jotakin askareen omaista ja "puuhaamiseksi"-kutsuttavaa toimintoa ja milloin tämän mieltää ns virallisiksi termeiksi kutsuttavaksi ammattitaidoksi, sekä mikä nämä erottaa toisistaan.

On kiinnostavaa huomata, kuinka keinotekoisien maailman ympärillä elämme ja usein suhteemme orgaaniseen materiaan ja luontoon katoaa, kun elämme rakennetun todellisuuden keskellä. Yhteyden löytäminen toistettavien elementtien kautta kiinnostivat itseäni myös aiheena tutkia kokeellisista lähtökohdista käsin.

Työprosessin aloittaminen

Olen jo jonkin aikaan ollut kiinnostunut materiaalien toistettavuudesta, niin ettemme välttämättä paljaalla silmällä voi kertoa mitä pinnan alla sijaitsee. Halusin itsenäisesti toteutettavan projektin myötä lähteä testaamaan vakuumpakattua PMMA-levyä johon tuleva muoto mallinnettaisiin kipsimuottiin valamalla. Löysin Fab-labilta tähän soveltuvan laitteen " CR Clarke Vacuum Former CR Clarke 750FLB", johon lähdin tekemään testejä yksinkertaisella "egg" ajatuksella. Jossa halusin välttyä mallintamasta tunnistettavia elementtejä ja lähteä tekemään kokeiluja intuitiiviselta pohjalta käsin, joka ei noudattaisi tiettyä suunniteltua kaavaa. Halusin rakentaa oman projektini kirjallisuuden ja tehtävänannon ympärille niin, että varsinainen esitettävä muoto syntyisi työprosessin seurauksena. Yhteyden ja materiaalin sisäisen sielun löytäminen innostivat työprosessin aloittamisessa, jonka lopullinen muoto tulee olemaan intuitiivisen työskentelyn ja materiaalin kanssa luotu tulos.

Avoimet kysymykset: Mikä määrittää ammattimaisuuden taiteellisessa työskentelyssä? Voiko deko-ratiivisilla elementeillä olla sielua? Onko puuhaamisen mahdollista olla myös tavoitteellista työskentelyä?